

ՇՈՒՂԱՆԻԿ ԿՈՆՐՈՂԻՆՅԱՆ

Խավարի գրկում ծնված իմ հոգին . . .

Խավարի գրկում ծնված իմ հոգին,
Կյանքս խաղալիք բախտի հաճույքին,
Անգուսպ փափագը կատաղի կովի՝
Չէ՛ . . . չէ խեղդել հավատս հաղթողի . . .

Ինձ երկինք երբե՛ք ուզեց փայփայել,
Ճակատագիրն իղձերս է ավերել,
Բայց պիտի կովե՛ն, կովե՛ն կատաղի,
Ու կովում թափում ես թույնը սրտիս:

Արի՛ք, որտե՞ղ եք, խավարի որդիք,
Ես, որ ձերն էի ու ձեզնով սնված՝
Կովի՛ եմ կանչում . . . օ՛, առաջ արիք՝
Ձեզ է պատկանում առաջին հարված . . .

Արի՛ք, որ կովե՛ն, վրեժն առնեմ
Իմ ջահել կյանքի՛ ձեզնից հոշոտված . . .
Արի՛ք, որ ձեր արյունը խմեմ՝
Ինչպես որ սրտիս արյունն էք ծծած . . .

1896